

Gale - Truls.

1. Han bodde alene ved fjellens fot,
den ensomme gamle mann.
Tett opp til hans hytte trær der grov,
var de eneste venner han har.
2. Der hadde han boet i mange år, hans
gang var blevet så tung.
Matt var hans øye, grått hans hår,
men han hadde jo langang vært ung.
3. Når stormen raser for hyttens dør,
han setter seg hen i en krok.
Han er ei redd for stormens brus,
når minnene inn på han jog.
4. Han minnes så ofte en ivermannst,
der oppe på vide fjell.

Der fant han sin unge fagre brud,
som lå død i den iskolde natt.

5. Han var henne hjem i fra sneens faa,
hün künde ei rope hans navn.
Ivar meg o Ingrid hviske mitt navn,
som du gjorde så mangen en gang.

6. Men Ingrid hün künde ei ~~se~~ mere se,
ei heller hviske hans navn.
Hün så ei sin elskede ligge på kne.
i sneen og gråt som et barn.

7. Siden den gang var det han hjemmet forlot
foreldre og venner og alt,
Han bygde sin hytte ved fjellens fot
han er siden blitt Gale-Truls kalt.

8. Han havde alt været en livsglad gut,
han drosset modgang og alt.
Men lykken og glæden snart borte slutt.
han er siden blevet Gule-Truls kaldt.

28-7-1946